

ЗДРАВКО ПОПОВ

ПАРАБОЛИ

chitanka.info

— Седнете за мъничко, Рашев — каза Петров така, сякаш бе чакал да влезе в кабинета му. След това ме загледа, както се гледа рецидивист...

— Пригответе се, Рашев, и ще отговаряте точно. И без манкиране.

— Разбира се... — произнесох като логопат. — За какво става въпрос, другарю Петров?

Показалецът му направи един много сложен завой по страницата на отвореното пред него списание и накрая сякаш паркира под едро напечатано заглавие. Странно. Това наистина беше списание...

— Така... — вторачи се в редовете той. — Първо: известно ли ви е, по данни на близките ви, дали говорите насън, Рашев? Отговаряте: не, да, понякога.

— ... Ами аз мисля, че не говоря. Но кой знае, кой знае...

— Вие знаете, Рашев: не, да, респективно — понякога.

— Не.

Тук Петров огради някаква цифра от списанието с кръгче.

— Добре. Второ: кой е любимият ви час от денонощието, Рашев: 6 сутринта, 6 вечерта, респективно — полунощ.

— Как да ви кажа, другарю Петров... Моят любим час варира, понеже...

— Вие варирате, Рашев. Питат ви конкретно; 6 сутринта...

— Полунощ!

Тук Петров огради някаква цифра от списанието с кръгче.

— Така. Трето: любимото ваше животно, Рашев.

— Щурец.

— Става въпрос за животно, Рашев.

— За животно... — ощипах се ужасно по крака аз.

— Любимото ви животно: лос, кенгуру, респективно — носорог.

— Разбира се, носорог, другарю Петров... Това са мили животни.

— Аз не съм любопитствувал около нравствената им страна, Рашев.

Тук Петров огради...

— Нататък. Кое място бихте искали да посетите, Рашев: Тананарив в Мадагаскар...

— Мадагаскар... — за най-голям собствен ужас произнесох аз, съвсем отделно от себе си.

— Казахте ли нещо?

— Не.

— Та, въпросът е: Тананарив в Мадагаскар, Готхоб в Гренландия, или... Или желаете да отидете на Луната, Рашев.

— На Луната, другарю Петров.

— Хм, то си е ваше предпочитание наистина, ето аз отбелязвам тук, но такова отстъпление от земното...

— Всъщност, да, другарю Петров, но за мен и първите две места не са познати повече, отколкото Луната, затова...

— Както искате, Рашев. По-нататък...

Когато аз депозирах отговора си на четиринадесетия въпрос, с който подчертах предпочитанията си към дървените камиончета пред кубчетата и въртележките, Петров направи знак, че всичко е преустановено. Той се наведе над списанието, сумира, както долових, оградените с кръгчета цифри и като вдигна глава, каза:

— Двадесет и седем.

— Благодаря, другарю Петров...

— Това не е потребно, Рашев. Потребно беше да отговорите на теста „Добросъвестен ли сте като служител?“ — и вие му отговорихте. Сега да ви видим като в огледало... Събрали сте 27 точки, което е средно между 21 и 35. Най-нисък сбор...

Петров повтори предишния знак с ръка и зачете срещу мен: „Професията си сте избрали погрешка. Тя не ви се удава, защото никога не ви е привличала. По този начин вие не бихте допуснали и нищожно за вас притеснение, що се отнася до служебната ви работа. Обичате да се спотайвате. Към края на работното време нервничите. Опитвате да компенсирате равнодушието си с мнима загриженост за нещата пред началника — но дори и това не вършите с достатъчно вътрешен огън. Вашата неуместност като специфичен за работата ви кадър ясно прозира...“

— Прозира, Рашев... — изправи се с полифемова неумолимост над мен Петров. — Прозира...

— Защо да прозира, другарю Петров? — с особена слабост в коленете се изправих и аз.

— Защото тя прозира, Рашев. Може би съм грешил аз, че досега върху тези неща съм мълчал. Е, свободен сте...

Добрах се до в къщи с чувството за безтегловност.

Жена ми сякаш за пръв път не ме разбра. Може би защото самата беше особено въодушевена — разбира се, в друга гама:

— Раше! — плесна с ръце тя от вратата. — Сега ще те попитам нещо, докато обядваш...

— Няма да обядвам! — ревах като леопард.

— Добре, Раше — отговори както никога тя. — Но аз все пак ще те попитам нещо! Момент...

Жена ми седна до някакво списание на дивана.

— Да!... Първо. Какво желание имаш, срещайки котка: а) да я погалиш, б) да я изплашиш, в) нямаш конкретно желание...

— Имам конкретно желание! Да не ме правиш на идиот или имбецил!

— Рашо! Тя ще ми отговориш!

— Ще ти отговоря! Имам желание да сготвя котката с бамя! С кромид да я сготвя!

— Рашо, ще ми отговориш!

— Ще ти отговоря... На всичко ще ти отговоря — отпуснах се върху стола с новото чувство, че съм напълнен с трици. — Представяш ли си, бих имал желание да се ръкувам с котката и евентуално да побеседваме... Това по-добре ли е?

— Рашо!... — проплака жена ми.

Да... Това винаги ме е трогвало. С невъзможни усилия аз се концентрирах и отговорих дори с вживяване на всичките, в случая дванадесет въпроса. Веднага след това се концентрира жена ми: с познатото вече сумиране, а веднага след сумирането трепереща пристъпи към разчитане на заключенията — по такъв начин, като че писаното бе съставено само от едносрични думи.

Финалът на тази драма би ми донесъл крайната мисъл в един човешки живот, но аз се сетих, че все пак имам дъщеря.

Жена ми бе изведнъж хвърлила списанието, бе закрила лицето си с ръце и бе побягнала оттатък. Ясно дочух неподправения ѝ, съвсем сърдечен плач, вземащ на моменти облика на истинско ридание. Но нямах сили.

Погледът ми безсмислено обходи стаята, спря се на дивана, на списанието, на внушителното заглавие от отворената страна: „Тест: верен ли е съпругът ви?“

И тръгнах навън.

— Татко! — посрещна ме на пътната врата Цецка. — Само един момент...

Детето извади нещо от чантата си, обърна се с гръб към мен, за да не видя какво е, и звънливо задекламира:

— Татко, ти какъв цвят чорапи искаш да имаш: розови, небесносини, или виолетови?

— Нали знаеш, Цецке, аз не нося такива чорапи.

— Ииии!... Но ако ти дадат, кои ще вземеш?

— Довечера ще ти кажа, Цецке — даде ми все пак сили бащинството. — Какъв е тестът?

— Ти откъде знаеш, че е тест? — засмя се момичето. — Хубаво тогава... Тестът е „Добър ли е татко?“ Но довечера ще ми отговориш!

От тролейбуса съзрях демоничната сграда на Петров. Сградата на досегашната ми месторабота. Четири спирки по-нататък беше реката...

Величественият, бавен марш на дълбоките, мътни води сякаш носеше със себе си моето предопределение. Миг преди да затворя очи, видях във водите един лист.

Любопитството, противно на всичко друго, е свежо и в последната минута: аз се вгледах в бавно минаващия лист и хванах най-едриите букви... „Тест: способен ли е началникът ви?“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.